

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 001014 11 Кж 2
Бања Лука, 17.02.2011. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића као председника вијећа, Драгомира Миљевића и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Мире Мачкић, у кривичном предмету против оптуженог Д. С., због кривичног дјела тешког убиства у покушају из члана 149. став 1. тачка 5. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама, окружног тужиоца из Бијељине и браниоца оптуженог, адвоката С. Т. из Б. Л., изјављеним против пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 001014 10 К од 28.10.2010. године, у сједници вијећа којој су присуствовали републички тужилац мр Ненад Врањеш, оптужени и његов бранилац, донио је дана 17.02.2011. године

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног тужиоца и браниоца оптуженог Д. С. и потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 001014 10 К од 28.10.2010. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 001014 10 К од 28.10.2010. године, оптужени Д. С. је оглашен кривим, због кривичног дјела тешког убиства у покушају из члана 149. став 1. тачка 5. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и за то дјело осуђен на казну затвора у трајању од 17 (седамнаест) година. У изречену казну оптуженом је урачунато вријеме проведено у притвору од 26.09.2009. године, па надаље.

На основу члана 62. КЗ РС, од оптуженог је одузет пиштољ марке „ЦЗ М-70“ цалп 7,65 мм фабрички број ..., два оквира за исти пиштољ и 18 метака цалп 7,65 мм.

На основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст (у даљем тексту: ЗКП), оптужени је ослобођен дужности накнаде трошкова кривичног поступка.

Против те пресуде благовремено су изјавили жалбе окружни тужилац из Бијељине и бранилац оптуженог.

Окружни тужилац побија пресуду због одлуке о казни, с приједлогом да се пресуда преиначи и оптуженом изрекне казна дуготрајног затвора, или већа казна затвора.

Бранилац оптуженог побија пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни. Предлаже да се побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне мања казна, или да се пресуда укине и одреди одржавање претреса пред овим судом.

Бранилац оптуженог је поднио и одговор на жалбу тужиоца у којем је предложио да се та жалба одбије као неоснована.

На сједници вијећа републички тужилац је изложио жалбу окружног тужиоца, остао код навода и приједлога из жалбе, а бранилац оптуженог је изложио жалбу и одговор на жалбу и остао код навода и приједлога изнесеним у жалби и одговору на жалбу. Оптужени је подржао жалбу и одговор свога браниоца на жалбу тужиоца.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбе, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога.

Битна повреда одредаба кривичног поступка коју жалба браниоца види у противријечности изреке и разлога пресуде и одсуству разлога о одлучним чињеницама, а што се образлаже наводима ове жалбе да изрека пресуде не садржи концентracију алкохола у крви код оптуженог која је износила 3,22 промила, што одговара стању препитости, те да изрека не садржи потпуне наводе о претходном разговору између оптуженог и свједока С. С., улогу оштећеног Р. М. и његовог оца свједока З. М., те да о свему томе побијана пресуда не садржи ваљане разлоге, те да постоји и противријечност између изреке и разлога, чиме је почињена битна повреда одредаба кривичног поступка, па иако жалилац не означава о којој битној повреди је ријеч, садржај разлога за овај основ побијања пресуде указује да жалба сматра да је почињена битна повреда одредаба кривично поступка из члан 311. став 1. тачка j) ЗКП.

Оцјењујући приговоре у овом жалбеном основу побијања пресуде, овај суд налази да ти приговори нису основани. Изрека пресуде је јасна и разумљива, она садржи све елементе реалног животног догађаја, дакле почетак, ток и посљедице које су у конкретном случају наступиле (лишење живота једног лица и покушај лишења живота два лица). Одсуство навода у изреци пресуде на које указује жалба браниоца због тога не представља такав недостатак да би изрека пресуде била неразумљива, противријечна самој себи, а нема ни противријечности изреке и разлога пресуде. Изрека дакле садржи све податке које прописује одредба члана 299. ЗКП, што је у складу са одредбом члана 304. став 4. ЗКП. Због тога су приговори жалбе браниоца оптуженог, да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба члана 311. став 1. тачка j) ЗКП, неосновани.

У жалбеном основу повреде кривичног закона, жалба износи властито виђење догађаја који је предмет овог поступка и на аргументацији коју износи за овај основ побијања пресуде гради тезу да је оптужени поступао у нужној одбрани, односно у прекорачењу нужне одбране, а у сваком случају да је поступање оптуженог онако како је описано у изреци побијане пресуде требало квалификовати као кривично дјело убиства на мах у покушају из члана 150. КЗ РС.

Аргументација коју жалба браниоца оптуженог износи у основу побијања пресуде због повреде кривичног закона није основана. Ово због тога што је побијана пресуда на основу бројних доказа на које се позива у образложењу, а који су и по оцјени овога суда оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП, реалну дјелатност оптуженог описану у изреци побијане пресуде, правилно квалификовала као кривично дјело тешког убиства у покушају из члана 149. став 1. тачка 5. у вези са чланом 20. КЗ РС о томе зашто прихвата правилну квалификацију радњи садржаних у изреци пресуде, првостепени суд је дао ваљано образложење које и овај суд прихвата. Жалба детаљно износи чињенице и околности под којима се једна реална дјелатност може квалификовати као убиство на мах у покушају, наводећи услове који морају бити испуњени за ту квалификацију. Овај суд оцјењује да је жалба у праву када тврди да се за правну квалификацију за коју се она залаже ти услови морају испунити, међутим, конкретан случај није такав да би се радило о тој правној квалификацији, јер је побијана пресуда - то је већ речено, дала ваљано образложење за правну квалификацију дјела као тешког убиства у покушају из члана 149. став 1. тачка 5. у вези са чланом 20. КЗ РС.

Жалба доводи у питање облик виности са којим је почињено дјело, тврди да оптужени није поступао са директним умишљајем како то утврђује побијана пресуда, чак негира постојање било којег облика умишљеног поступања оптуженог, а што образлаже наводима да је понашање З. М., оца оштећеног Р. М., узроковало даље поступање оптуженог у околностима догађаја описаног у изреци побијане пресуде, због чега жалба коначно сматра да оптужени није поступао са умишљајем да лиши живота оштећене.

Сви изнесени приговори ове жалбе у основу побијања пресуде због повреде кривичног закона по оцјени овога суда нису основани, јер је побијана пресуда детаљно образложила свој закључак о поступању оптуженог са директним умишљајем као обликом виности, а то образложење као ваљано прихвата и овај суд.

Због тога су неосновани приговори жалбе браниоца да је у овом случају на штету оптуженог повријеђен кривични закон.

И у жалбеном основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања жалба понавља скоро исти садржај разлога које је изнијела у жалбеном основу повреде кривичног закона, износећи своју кључну тезу да се догађај десио другачије, у односу на утврђења побијане пресуде. За ову своју тезу жалба износи аргументацију да првостепени суд није на несумњив начин разјаснио улогу оштећеног Р. М. који је након обраћања оптуженог свједоку, С. С., позвао свога оца З. М., а није до краја разјашњена ни улога З. М. у дијелу

догађаја који је претходно употреби пиштоља од стране оптуженог и наношењу смртне повреде Р. М. и тјелесних повреда З. М. и С. Р.

Изнесени приговори жалбе браниоца оптуженог, су по оцјени овога суда неосновани, јер је побијана пресуда на основу исказа свједока на које се позива у образложењу и које правилно оцијењује на несумњив начин утврдила да је оптужени, прије него што је предузео радњу пуцања из пиштоља у оштећеног З. М., а потом у оштећеног Р. М., те у С. Р., правилно утврдила да је оптужени имао претходно контакт са свједоком С. С., упитавши овог јеси ли ти Ф., те овоме рекао како му његов отац дугује новац, а након тога је услиједило позивање од стране оштећеног Р. М. његовог оца, З. М. који је дошао у угоститељски објекат гдје се догађај и збио. Саслушани свједоци на главном претресу пред првостепеним судом су потврдили у својим исказима да је З. М. тражио од оптуженог да се извине „дјечи“, дакле друштву у којем су сједили С. С., Р. М., В. М., Б. Ђ., Д. К., Ђ. Ј. и Љ. Ф. Ови свједоци у својим исказима потврђују да је З. М. довео оптуженог до стола за којим су ови свједоци сједили, да је оптужени упитао да ли сам кога увриједио, да му је свједок С. С. рекао „јеси мене, али нема везе“, након чега су се оптужени и З. М. поново вратили до стола за којим су претходно сједили оптужени, његов синовац свједок С. С.1 и свједок С. Ј. Из исказа наведених свједока, а супротном свједочењу оптуженог на главном претресу пред првостепеним судом, не произилази да је било ко од присутних нападао и вријеђао оптуженог. Прије него што је оптужени испалио један хитац у плафон, свједок З. М. је рекао „пуцај у мене немој у дјецу“, након тога З. М., под утицајем алкохола, што је утврђено на основу исказа свједока, скида са себе кошуљу, а оптужени са удаљености нешто више од један метар испалује у њега хитац, то чује, и син овог, оштећени Р. М. упућује се према мјесту гдје се налази његов отац, оптужени тада и у овога испалује хитац, друштво у којем је Р. сједио напушта сто за којим сједи у унутрашњости угоститељског објекта, оптужени пуца у правцу у којем су ови побјегли и том приликом наноси повреду оштећеном С. Р. Прије него што је испалио први хитац у плафон, оптужени је изговорио ријечи „Сад ћу вам јебати матер свима“, а што је потврдио свједок С. С.1, синовац оптуженог.

У овом жалбеном основу побијања пресуде жалба доводи у питање да ли су смртоносна повреда оштећеном Р. М. и повреде нанесене оштећенима З. М. и С. Р. нанесене из оружја (пиштоља оптуженог) износећи тврдњу како је могуће да је те хице испалио неко други, а не оптужени. Жалба доводи у питање урачунљивост оптуженог, приговарајући првостепеном суду што вјештаку др П. Г. није дат задатак да утврди да ли у поступању оптуженог има елемената убиства на мах у покушају и да ли је имајући у виду његову болест и алкохолисаност оптуженог у вријеме извршења дјела оптуженом требало изрећи мјеру лијечења.

Изнесени приговори су неосновани, јер је побијана пресуда чињеницу да је оптужени из свог пиштоља лишио живота оштећеног Р. М. и тјелесно повриједио оштећене З. М. и С. Р., утврдила на основу налаза вјештака А. В. запосленог у КТЦ Б. Л., из којег налаза, а и свједочења овог вјештака на главном претресу произилази да је свих пет метака испалено из пиштоља оптуженог, што отклања било какву сумњу да је осим оптуженог пуцао неко други. Приговор који се односи на мањкавост у налазу вјештака неуропсихијатра др П.

Г. овај суд оцјењује неоснован, јер се овај вјештак у свом налазу, а поступајући по наредби тужиоца изјаснио о свим околностима од којих зависи способност оптуженог да свати значај дјела и управља својим поступцима, односно због чега је његова способност сватања значаја дјела и управљања својим поступцима била битно смањена. Како је овај доказ и свједочење вјештака на главном претресу правилно оцијењено, то су неосновани приговори жалбе браниоца којима се доводи у питање мањкавост чињеничне основе побијане пресуде у овом дијелу.

Чињенично стање је, дакле у овој кривично правној ствари утврђено и потпуно и правилно, не само на основу исказа у поступку саслушаних свједока на главном претресу пред првостепеним судом, већ и на основу материјалних доказа (записника о увиђају, скице лица мјеста и фотодокументације, записника о реконструкцији и фотодокументације сачињене приликом реконструкције догађаја), као и налазима вјештака специјалиста судске медицине о повредама код оштећених, записника о судско медицинском прегледу о обдукцији оштећеног Р. М., налазима вјештака КТЦ Б. Л. који се односе на вјештачење пиштоља, чаура испалиених на лицу мјеста, зрна пронађеног у глави оштећеног Р. М. што је утврђено записником о судско медицинском прегледу и обдукцији леша овог оштећеног, налазом вјештачења алкохола у крви оптуженог вјештака др В. Б., те исказима вјештака датим у свједочењу пред првостепеним судом, те исказима свједока Д. Д. и С. М. Свједок С. М. у свом исказу, а у вези са утврђеном концентрацијом алкохола у крви оптуженог, исказала да је оптужени у угоститељском објекту Б. С. попио једно пиво и шест штокова, опредјелила је вријеме доласка оптуженог у овај угоститељски објекат, па из исказа ове свједокиње произилази, што и побијана пресуда правилно утврђује, да је оптужени наведену количину алкохола конзумирао послје извршења дјела за које је осуђен. Из наведеног произилази да утврђена концентрација алкохола у крви у вријеме догађаја није она која се наводи у жалби браниоца оптуженог.

Вјештак др В. Б. је на главном претресу пред првостепеним судом, имајући у виду чињеницу да је оптужени конзумирао алкохол у угоститељском објекту Б. С., након извршеног дјела се изјаснила да би концентрација алкохола у крви оптуженог у вријеме догађаја износила 1,70 промила, што би одговарало стадију лаког пијанства.

Из наведеног произилази да нису основани приговори жалбе браниоца у жалбеним основама побијања пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Када је ријеч о жалбеном основу одлуке о казни из овог жалбеног основа пресуду побијају и окружни тужилац и бранилац оптуженог. Окружни тужилац се залаже за изрицање строже врсте казне - казне дуготрајног затвора, или казне затвора у дужем трајању, а бранилац оптуженог за изрицање мање казне.

Оцјењујући изнесене приговоре жалби у наведеном основу побијања пресуде, овај суд оцјењује да жалбе нису основане.

За кривично дјело тешког убиства у покушају за које је оптужени оглашен кривим прописана је казна затвора најмање 10 (десет) година или казна дуготрајног затвора. У конкретном случају првостепени суд је правилно оцијенио све олакшавајуће и отежавајуће околности на страни оптуженог од којих правилном примјеном члана 37. КЗ РС зависи да ли ће казна бити већа или мања. Од правилне оцјене тих околности зависи, дакле да ли ће оптуженом бити изречена строжа врста казне или блажа врста казне. Првостепени суд је по оцјени овога суда поступио у свему у складу са одредбом члана 37. КЗ РС и одредјелио се за казну затвора. Мјера изречене казне затвора у трајању од 17 (седамнаест) година је у свему примјерена тежини почињеног дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и околностима под којима је дјело учинио. Оцјену утврђених олакшавајућих и отежавајућих околности коју је побијана пресуда изнијела на страни осам у цјелости прихвата и овај суд. Та казна је и довољна и потребна да би се истом остварила сврха кажњавања прописана у члану 28. КЗ РС.

Стога залагање жалбе тужиоца да се преиначењем побијане пресуде оптуженом изрекне казна дуготрајног затвора или већа казна затвора, као и залагање жалбе браниоца, да се оптуженом изрекне мања казна, није основано.

Како из свих наведених разлога жалбе нису основане, ваљало је обе жалбе одбити и на основу члана 327. ЗКП, побијану пресуду потврдити.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић